

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Ing. M. P.**
zastoupeného advokátem Mgr. Jakubem Hrubým
sídlem na Hrádku 1940, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2020, č. j. KrÚ 34255/2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2020, č.j. KrÚ 34255/2020 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jakuba Hrubého, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce se v pořadí již druhou žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, který rovněž podruhé zamítl odvolání žalobce a dalších osob proti rozhodnutí Městského úřadu X, stavebního úřadu (dále též „*stavební úřad*“) ze dne 30. 8. 2018, č. j. MUUO/11863/2018/SÚ/Ma. Stavební úřad uvedeným rozhodnutím rozhodl o umístění stavby budovy centrálního příjmu NPK, a.s. v areálu Orlickoústecké nemocnice (dále jen „*budova centrálního příjmu*“), dále v uvedeném rozhodnutí stanovil podmínky stavebního záměru. Budova centrálního příjmu je umístěna na severní hranici areálu Orlickoústecké nemocnice podélně s ulicí Jana a Jos. Kovářů, přičemž žalobce v této ulici přímo proti uvedené budově vlastní a s rodinou obývá rodinný dům.
2. Žalovaný prvním rozhodnutím ze dne 30. 1. 2019, č. j. KrÚ 8628/2019 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítl společné odvolání žalobce a odvolání dalších osob a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
3. Zdejší krajský soud k žalobcem podané žalobě toto první rozhodnutí žalovaného o odvolání zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 18. 12. 2019, č.j. 52 A 42/2019–85 (dále též jen „*první rozsudek*“). V rozsudku soud vyslovil závazný právní názor ve smyslu § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), kterým byl správní orgán vázán. Důvody zrušení rozhodnutí žalovaného lze stručně shrnout tak, že soud u stavebního záměru budovy centrálního příjmu identifikoval kolizní situaci ve vztahu k občanskoprávním zájmům žalobce s tím, že je třeba kolidující zájmy důkladně zvážit a poměřit (test proporcionality). Rovněž apeloval na nutnost posouzení změny kvality prostředí.
4. Soud uvedl, že budova centrálního příjmu se nachází v blízkosti domu žalobce, dopravní situace je řešena tak, že v ulici bude docházet ke zvýšenému provozu sanitních vozů s možnými světelnými a akustickými signály. Může docházet k rušení nočního klidu, což může přinést změnu kvality prostředí. Dále soud uvedl, že realizace urgentního příjmu, tj. především samotné vykládání pacientů ze sanitek se bude dít na krátkou vzdálenost přímo před domem žalobce, aniž by bylo zamezeno případným pohledům na tuto činnost. Soud v této souvislosti odmítl jako nedostatečné úvahy o náhradní výsadbě devíti kusů vzrostlých javorů, jež by měla zabránit hlukovým a pohledovým imisím. Rovněž poukázal na to, že za daného specifického stavu věcí nelze trvat převážně na tom, aby opatření proti možným imisím pohledem učinil především sám žalobce. Zásah do práv žalobce, resp. změnu kvality prostředí je třeba náležitě posoudit. Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu nebyla podána.
5. Žalovaný druhým rozhodnutím ze dne 4. 5. 2020, č. j. KrÚ 34255/2020 opět zamítl společné odvolání žalobce a odvolání dalších osob a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce nyní projednávanou žalobu.
6. K aktuálnímu stavebnímu stavu budovy centrálního příjmu ke dni jednání soudu má soud za to, že je na místě uvést, že ve věci stavby bylo již dříve vydáno stavební povolení, jež nabylo právní moci dne 25. 6. 2019. Samotná stavba je nyní dle doložených fotografií ve

vysokém stadiu rozestavěnosti, přičemž jsou patrné dimenze stavby a též její objem a vzhled směrem do ulice Jana a Jos. Kovářů.

II. Podaná žaloba

7. Žalobce napadl i druhé rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. s.ř.s.
8. Žalobce v nyní projednávané druhé žalobě opětovně namítal podjatost systémového rázu pracovníků žalovaného. Konkrétně uvedl Ing. M. V., vedoucího odboru a Ing. Z. Č., vedoucího oddělení. Připomněl, že Pardubický kraj je žadatelem a investorem stavebního záměru budovy centrálního příjmu, uvedené osoby jsou jmenované úřední osoby žadatele. Podjatost těchto osob dovozuje z toho, že žalovaný v druhém rozhodnutí ignoroval závazné právní názory soudu uvedené v prvním rozsudku a též z toho, že žalovaný byl liknavý a tedy v prodlení s vydáním druhého rozhodnutí. Žalovaný se tak snaží, aby žalobci uplynula možná lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení o vydání stavebního povolení. Žalobce dále uvedl, že Ing. Č. skrze média prezentoval vlastní hodnotící soudy vypovídající o tom, že obyvatelé přilehlé ulice problémy spojené s výstavbou zveličují. Podjatost dovozuje též z toho, že žadatel (Pardubický kraj) musel vědět předem, jak bude rozhodnuto, neboť vyhlásil výběrové řízení na zhotovitele stavby, k čemuž došlo před vydáním stavebního povolení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) tak uzavřel, že u uvedených osob jsou pochybnosti o jejich nepodjatosti a jsou z rozhodování vyloučeny.
9. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor navrženého záměru s požadavkem na zachování kvality prostředí, a to ve spojení s tím, že námitky žalobce nebyly ani v druhém rozhodnutí náležitě vypořádány. Odkázal přitom na první rozsudek krajského soudu a nedodržení závazného právního názoru. Zdůraznil, že žalovaný neprovedl test proporcionality a toliko uvedl, že změnu stávajících poměrů považuje za přiměřenou. Nesouhlasil především se závěrem žalovaného, že rodinný dům má do ulice Jana a Jos. Kovářů situovanou technickou část, a to ve vztahu k možným světelným a hlukovým imisím. Zmínil, že schválený stavební záměr je nesystematický, a to s ohledem na to, že lze počítat s četností 130 vozidel za den a noc a příjem pacientů nebude probíhat v areálu, nýbrž přímo na ulici, a to bez jakéhokoli odclonění. Pohled na urgentně přijímané pacienty se bude obyvatelům ulice, včetně žalobce, nově mimoděk z těsné blízkosti nabízet. Úvahy o náhradní výsadbě 6 ks javoru červeného označil za účelové z důvodu opadávání listů a výšky koruny minimálně 1,5 metru nad zemí.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve vyjádření k žalobě odmítl námitku podjatosti uvedených pracovníků a poukázal na novelu ust. § 14 stavebního zákona provedenou zákonem č. 176/2018 Sb. Je tak na místě posoudit okolnosti konkrétního případu. Žalovaný ve věci rozhodl již v úvodní fázi o vyloučení některých osob spojených přímo ve věci žádosti o povolení stavebního záměru, konkrétně uvedl vyloučenou osobu Ing. M. V. Odmítl, že by byl záměrně v prodlení s vydáním druhého rozhodnutí. Správní spis obdržel od krajského soudu dne 7. 2. 2020, poté do procesu zasáhla nestandardní situace s epidemií

Covid-19, z toho důvodu došlo ke zmeškání lhůty pro vydání rozhodnutí. Ani další náznaky podjatosti však dány nejsou.

11. K obsahu odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vyložil, jakým způsobem vznikl požadavek na konkrétní umístění navrženého záměru budovy centrálního příjmu. V reakci na stížnosti obyvatel přilehlé ulice byla zpracována studie dopravního napojení budovy centrálního příjmu, kterou byla upřesněna organizace dopravy s cílem odlehčit ulici Jana a Jos. Kovářů – byl omezen příjezd části vozidel. Ostatní doprava je vedena stávajícím způsobem, areálem nemocnice. Protihlukovou stěnu s tunelem nebylo vhodné realizovat, což bylo zdůvodněno. Upozornil, že se jedná o stavbu v rámci modernizace stávajícího areálu nemocnice, vše je v souladu s plánem rozvoje a územním plánem.

IV. Jednání soudu

12. Při jednání soudu dne 29. 9. 2021 žalobce setrval na argumentaci uvedené v žalobě, zdůraznil, že mu jde o ochranu jeho vlastnického práva. Žádá být uchráněn od pohledů na osoby vykládané ze sanitek. Rovněž žádá ochranu před zvukovými a světelnými signály sanitek. Stavební úřad a žalovaný jeho požadavky ignorují. Od doby předchozího rozhodnutí soudu jej nikdo ve věci jeho požadavků nekontaktoval, nedošlo k jakémukoli posunu. Druhé, nyní napadené rozhodnutí žalovaného je jen částečně přepracováním rozhodnutí prvního a k tomu obsahuje nepodložené úvahy. Upozornil k tomu na vyjádření hejtmana Pardubického kraje, jež podporuje jeho námitku podjatosti žalovaného, resp. pak osob za něj jednajících.
13. Žalovaný při jednání uvedl, že ve věci rozhodl do tří měsíců od vrácení spisu, přičemž situace byla ztížena epidemií nemoci Covid-19. K vyjádřením Ing. Č., které má žalobce za argument pro možnou podjatost, uvedl, že média jeho vyjádření zkreslila. Připomněl, že ve věci stavebního záměru bylo vydáno stavební povolení, jež stanovilo bližší podmínky pro realizaci stavby, které mají bránit vzniku situací, na které poukazuje žalobce. Jedná se zejména o stanovení zkušebního provozu, přičemž vyhodnocení z hlediska hluku bude provedeno po jednom roku. Dále jde o umístění dopravní značky se zákazem zvukových a světelných signálů z kraje ulice.
14. Při jednání soudu oba účastníci předložili obrazovou dokumentaci. Žalovaný předložil vizualizace a pohledy stavebního záměru pohledem z/podél ulice Jana a Jos. Kovářů, včetně plánované zeleně v podobě listnatých stromů a živého plotu z keřů. Žalobce předložil pohledy a fotografie ilustrující vzhled budovy centrálního příjmu a též pohledy z jeho rodinného domu směrem ke stavbě. Soudu bylo rovněž předloženo pravomocné stavební povolení.

V. Přezkum krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), přičemž věc projednal při soudním jednání (viz shora).
16. Soud dospěl k tomu, že žaloba je důvodná.
17. Skutkový stav mezi účastníky sporný jakkoli není, a to nejen ohledně záležitostí týkajících se územního řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí. Sporů není ani o tom, že

stavba budovy centrálního příjmu již byla zahájena na základě pravomocného stavebního povolení. Žalobce je s žalovaným (logicky) rovněž ve shodě v tom, jaké fázi rozestavěnosti se budova nachází.

18. Před samotným přezkumem žalobcem uplatněných žalobních bodů soud připomíná, že jde o druhou žalobu související s vydaným územním řízením. Některé, opakované žalobní námitky byly již alespoň v obecné rovině (s výhradou změny stavu věci k době rozhodnutí žalovaného) soudem vypořádány, soud proto na závěry z dřívějšího rozhodnutí může odkázat. Dále, pokud soud v prvním rozsudku vyslovil závazný právní názor ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s., bude při nyní prováděném přezkumu podstatně vyhodnotit to, jak žalovaný na závěry soudu reagoval a zda v rozhodnutí napravil nedostatky popsané v prvním rozsudku krajského soudu.

V.a Námitka s důvody podjatosti úředních osob

19. Námitku podjatosti úředních osob žalovaného žalobce uplatnil již v první žalobě podané krajskému soudu. Krajský soud v prvním rozsudku námitku neshledal důvodnou, přičemž soud ani za daného stavu nemá příliš co na svých závěrech měnit. V nyní podané druhé žalobě žalobce na námitce setrvává a v dalším ji dokládá čtyřmi okruhy argumentů. Za prvé tím, že žalovaný ignoroval závazný názor soudu. Za druhé některými vyjádřeními hejtmána Pardubického kraje a též oprávněné úřední osoby Ing. M. Č.. Za třetí tím, že žalovaný vyhlásil s předstihem výběrové řízení na dodavatele stavby. Za čtvrté tím, že žalovaný záměrně otálel s vydáním napadeného rozhodnutí.
20. Námitkou podjatosti, zejm. z pohledu podjatosti systémové se krajský soud zabýval v prvním rozsudku ze dne 18. 12. 2019 (viz bod 22) a odkazem na znění § 14 odst. 2 správního řádu uzavřel, že úvahy o systémové podjatosti nejsou na místě. Shora citované ustanovení správního řádu, zavedené novelou - zákonem č. 176/2018 Sb., účinné od 1. 11. 2018 přineslo podstatnou změnu do konceptu posuzování tzv. systémové podjatosti tak, jak se formulovala v judikatuře NSS. Novelizované ustanovení správního řádu však neznamená, že podjatost jednotlivých úředních osob nemůže nastat za obecných podmínek uvedených v § 14 odst. 1 správního řádu.
21. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
22. Dle odst. 2 téhož ustanovení *úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.*
23. Jak shora uvedeno, citovaná novela správního řádu fakticky zavedla fikci nevyloučení z důvodu zaměstnaneckého poměru (§ 14 odst. 2 správního řádu). Toto není v zásadním rozporu s předešlou judikaturou NSS, která uzavřela, že k vyloučení pracovněprávní poměr nestačí, pokud k němu nepřistoupí další závažné skutečnosti. I za současné úpravy je tak na místě zkoumat další okolnosti, jež mohou vést k závěru o podjatosti úřední osoby.

24. Soud má shora uvedeným pohledem za to, že i přes konkrétní, žalobcem naznačené aktuální a nově deklarované okolnosti, není na místě učinit závěr o podjatosti úředních osob jednajících za žalovaného. Soud nepřijímá tezi žalobce o tom, že u žalovaného jde o podjatost proto, že byl ignorován závazný názor soudu. Tvrzení o nedodržení závazného názoru soudu, i pokud by bylo vyhodnoceno jako oprávněné, není dle soudu bez dalšího důvodem k závěru o podjatosti. Soud nemá za to, že žalovaný zcela očividně ignoroval právní závazný názor vyslovený soudem. Žalovaný v rozhodnutí reagoval na výhrady žalobce identifikované soudem, zčásti přepracoval dotčené pasáže odůvodnění rozhodnutí a obsah odůvodnění rozhodnutí rozšířil včetně toho, že připojil další věcné úvahy. Samotný závěr soudu (viz níže), že odůvodnění žalovaného rozhodnutí v určité části nemá soud i nadále za dostatečné, nemůže být závěrem pro spatření podjatosti rozhodujících úředních osob žalovaného.
25. Za okolnosti svědčící o podjatosti nemá soud ani žalobcem označené vyjádření pro média hejtmána Pardubického kraje JUDr. M. N., Ph.D. ani Ing. Z. Č. Obecně je třeba uvést, že vyjádření v médiích mohou být ne zřídka zkreslena a místy i posunuta významově směrem takovým, který je zajímavý pro příjemce informací (čtenáři tisku, posluchači či diváci). Deklarace hejtmána o pravomocném stavebním povolení není čímkoli závadné sdělení v návaznosti na samostatnou právní úpravu územního a stavebního řízení dle stavebního zákona. Vyjádření Ing. Č. o možném „*zveličování problémů*“ (pokud bylo skutečně vyřčeno) obyvateli vilek v ulici Jana a Jos. Kovářů otištěnou v Orlickém deníku lze považovat za jistý subjektivní hodnotící soud oprávněné úřední osoby, avšak její vyznění ve vztahu k posuzované není pro soud okolností, která by mohla zavdat důvodné pochyby o nepodjatosti. Pokud se skutečně Ing. Č. hodlal k dotazu novináře vyjádřit, učinit tak mohl, případně mohl odkázat na tiskového mluvčího úřadu. Je zřejmé, že strohé vyjádření o výsledku řízení, případně s odkazem na použité zákonné ustanovení by nemuselo být vnímáno jako dostatečné. Hodnotící soud je jistě zajímavějším sdělením pro příjemce informace, na rozdíl od strohého textu ve smyslu „odvolání bylo zamítnuto, neboť bylo shledáno nedůvodným.“ Soud souhlasí s žalobcem, že hodnotící soud ve spojení s jeho obsahem lze považovat za jistou hranici konkrétnosti a únosnosti vyjádření, při kterém je třeba být ostražitý a slova pečlivě vážit. Nicméně soud ani v tomto vyjádření okolnost pro podjatost nespatřuje. Soud poukazuje na průběh celého územního řízení, ze kterého je zřejmé, že výhrady žalobce a dalších obyvatel ulice Jana a Jos. Kovářů byly širší a v průběhu času se svým způsobem zužovaly. Stejně tak je skutečností, že ve stavebním řízení vystupoval větší počet odvolatelů, než je tomu nyní v řízení před soudem. I touto optikou lze vnímat smysl citovaného vyjádření. Soud tak neuzavírá, že vyjádření o možném zveličení problémů (jakkoli mohlo být též tiskem vytrženo z kontextu či pozměněno) není důvodným průkazem o pochybách podjatosti rozhodující úřední osoby.
26. V předstihu zadané výběrové řízení na zhotovitele stavby není rovněž důvodem k pochybám o nepodjatosti, nejedná se totiž o postup konkrétní osoby, kterou žalobce označil. Jedná se o relativně obecnou námitku žalobce nepropojenou s krokem neurčité osoby (žalovaného), na kterou soud může reagovat toliko opět pouze obecně. Žalovaný mohl být dle soudu veden dobrým akceptovatelným úmyslem připravenosti výstavby části areálu ve veřejném zájmu, se kterým bývá často spojeno čerpání dotací, jejichž čerpání je časově vázáno. Případné prodlení by mohlo mít negativní důsledky. V případě zrušení územního rozhodnutí nebo nevydání stavebního povolení by žalovanému nezbylo

reagovat tak, že by s vybraným dodavatelem dále nespolečně pracoval. Nadto soudu není znám obsah zadávací dokumentace pro výběrové řízení včetně všech smluvních podmínek. Podmínky mohly být nastaveny tak, aby na vývoj veřejnoprávních rozhodnutí odpovídajícím způsobem reagovaly.

27. Námitku spočívající v otálení s vydáním rozhodnutí žalovaného nemá soud rovněž za důvodnou. Žalovaný uvedl, že po vydání prvního rozsudku krajského soudu obdržel správní spis dne 7. 2. 2020, napadené rozhodnutí bylo pak vydáno dne 4. 5. 2020. Tímto postupem došlo k překročení lhůt dle ust. § 71 správního řádu. Nelze však odhlédnout od toho, že dne 12. 3. 2020 byl v ČR vyhlášen nouzový stav v souvislosti s již dříve se šířícím onemocněním Covid-19. Tyto skutečnosti se promítly do mnoha oblastí života občanů ČR a též fungování úřadů. Přinesly omezení fungování nejen úřadů a logicky též možné zpoždění. Shora vymezené prodlení žalovaného, které sám přiznává, nelze mít za důvod k pochybnostem o podjatosti.
28. Shrnutí a vyhodnocení, soud není přesvědčen o tom, že u žalobcem zmíněných osob Ing. M. V. a Ing. Z. Č. byly přítomny důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Přitom soud hodnotil jednotlivé námitky žalobce jak samostatně, tak v jejich možné souvislosti.

*V.a Námitka rozporu záměru s požadavkem na zachování kvality prostředí
a nerespektování závazného názoru*

29. Žalobce v další části žalobních námitek argumentuje (neurčitým) právním pojmem kvality prostředí, resp. potřeby jejího zachování, a to patrně ve smyslu ust. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Dále poukazuje na ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona. Z bližší žalobce argumentace soud poté dovozuje, že žalobce nesouhlasí s vypořádáním jeho námitek ve smyslu ust. § 89 odst. 6 stavebního zákona. Konkrétně skrze odkaz na námitky potenciálních imisí hlukových a světelných od sanitních vozů má soud za to, že je na místě posouzení námitek občanskoprávní povahy ve smyslu ust. § 89 odst. 6 věta druhá stavebního zákona. Obdobného rázu je pak i námitka vedená odkazem na možné imise pohledem, resp. imise umožněním nežádoucích častých pohledů, zejména při vykládání pacientů ze sanitních vozů.
30. Soud má za to, že při vyhodnocení těchto námitek je třeba dát z důvodu konkrétnosti a přímé návaznosti přednost jejich vypořádání ve světle předpisů občanského práva, a to dle § 1013 odst. 1 občanského zákoníku (před 1. 1. 2014 dle § 127 občanského zákoníku z roku 1964), před jejich jakýmsi hromadným vyhodnocováním skrze neurčitý právní pojem veřejnoprávní úpravy – kvality prostředí, jež je obsažen v textu uvedené vyhlášky pod marginální úpravou vzájemného odstupu staveb. V tomto se nynější pohled krajského soudu částečně liší od prozatím ne zcela ustálených názorů NSS. Soud přitom vnímá judikaturu NSS vztahující se k neurčitému právnímu pojmu kvalita prostředí, která se vyvinula z dřívějšího výkladu pojmu pohoda bydlení. Tento současný náhled krajského soudu však není žalobci v nynějším řízení nijak na škodu. Soud tím samozřejmě nijak nezapovídá povinnost správních orgánů následně vyhodnocovat záměry i skrze posouzení možné změny kvality prostředí, jež mohou mít původ v míře vzájemných odstupů staveb. Shora uvedeným soud cílí na to, že se mu jeví přiléhavější posuzovat řádně konkrétní druhy imisí dle žalobních námitek skrze ustálenou občanskoprávní judikaturu zejména Nejvyššího soudu, než tyto imise hodnotit jaksi souhrnně s použitím neurčitěho právního

pojmu, jež je třeba pro tyto účely blíže vykládat. Stejně tak však platí, že imise v nyní projednávaném případě nelze hodnotit ryze samostatně, nýbrž po posouzení jednotlivých druhů imisí má být na místě posoudit vliv stavby právě skrze možné dopady do změny kvality prostředí (tato má však své složky).

31. Krajský soud zmínil výše, že námitkami občanskoprávního charakteru se zabýval již v prvním rozsudku. Konkrétně v bodech 23 až 28 rozsudku krajský soud v obecné rovině uvedl, že je třeba se zabývat zachováním kvality prostředí, přičemž právě v úvodní části směřoval své úvahy směrem občanskoprávních imisí, tedy vycházel též z povinností vlastníka sousední věci. Ostatně byla soudem zmíněna i judikatura Nejvyššího soudu týkající se sousedských práv, včetně toho, že jednotlivé namítané sousedské imise byly pojmenovány. Vzhledem k charakteru stavby (občanská vybavenost – zdravotnické zařízení) pak byla na místě v rámci uvedeného též zmínka o nutnosti poměřovat veřejný a soukromý zájem.

Imise hlukové a světelné – z příjíždějících sanitních vozů

32. Krajský soud již v prvním rozsudku (zejm. bod 29, poté částečně v bodě 33) uvedl, že žalobce bude nově zvoleným řešením, tedy příjezdem sanitek ulicí Jana a Jos. Kovářů vystaven trvalému rušení nočního klidu, aniž by tyto nežádoucí průvodní jevy byly projektem či podmínkami pro realizaci stavby dle výroku stavby minimalizovány či potlačeny. Soud uvedl, že nepostačí stručné konstatování, že žalobce nemá právo na absolutně neměnnou kvalitu prostředí.
33. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí žalovaný uvedl, že provoz a dopravní napojení bylo upraveno již ve fázi řízení před orgánem I. stupně. Provoz ulicí Jana a Jos. Kovářů byl omezen na příjíždějící sanitní vozy. Poukázal, že v rámci následného stavebního řízení byla stanovena podmínka zkušebního provozu a měření hluku ze stacionárních zdrojů i z dopravy. V případě nutnosti bude požadována realizace dalších účinných protihlukových opatření. Ze správního spisu i z rozhodnutí se podává důvod, proč byl příjezd sanitek zvolen mimo stávající areál nemocnice. Bylo tomu tak z důvodu plynulosti a rychlosti transportu pacientů, kdy současný areál nemocnice je provozem prostředků i osob zatížen. Otázku příjezdu sanitek tak má soud z podstatné části vyjasněnou. V napadeném rozhodnutí jsou rovněž uvedeny důvody, pro které nebylo možné přistoupit k vybudování tzv. příjezdového tunelu, což byl jeden požadavek žalobce.
34. Soud za daných okolností z obecného hlediska považuje za zřejmé, že provoz vozidel v okolí běžného areálu nemocnice může být zatížen zvukovými a světelnými signály sanitních vozů. Odkaz na zkušební provoz a měření hluku soud nepovažuje za dostatečné vyhodnocení namítaných imisí hluku a záblesků výstražného světla, který zejména v noci, může být velmi rušivý. Rovněž tak není dostatečné vypořádání skrze deklaraci únosné změny kvality prostředí. Soud v rozhodnutí postrádá pečlivé zvážení dopadů v míře přiměřené místním poměrům a omezením obvyklého užívání pozemku žalobce (§ 1013 o.z.) ve vztahu k možnému přijetí dalších do úvahy připadajících opatření.
35. Je však třeba konstatovat, že fakticky se tak zčásti stalo v jiném rozhodnutí, a to konkrétně na straně 15 a 16 stavebního povolení téže stavby ze dne 23. 5. 2019, kde je pojednána úprava dopravního charakteru ulice Jana a Jos. Kovářů spočívající v umístění dopravní značky zakazující používání zvukové a světelné výstrahy. Tím má dojít k další významné

eliminaci negativních vlivů zvukových a světelných výstražných signálů sanitních vozů. Tuto skutečnost žalovaný uvedl při jednání soudu, nicméně soud ji spolu s žalobcem postrádá jako jeden z prvků úvah odůvodnění v napadeném rozhodnutí.

36. Rozhodnutí o umístění stavby a následné rozhodnutí o stavebním povolení na sebe navazují a jejich obsah nelze dle soudu v určitých aspektech zcela oddělit, resp. deklarovat zcela přesně hranici, jaká konkrétní z přijatých podmínek pro realizaci stavby náleží do toho kterého rozhodnutí. V dané věci nastala netypická situace, kdy žalovaný posuzuje odvolání a vydává tak rozhodnutí ve věci územního rozhodnutí až poté, co je znám obsah pravomocného rozhodnutí o stavebním povolení. Nicméně ani tato situace nesejmula ze žalovaného povinnost v rámci odvolání řádně posoudit námitky a zhodnotit či uvést a posoudit možná opatření k vypořádání se s uvedenými námitkami. Tento aspekt soud v rozhodnutí (již podruhé) postrádá. Samotná deklarace veřejnou prospěšností stavby a nemožností dodržet neměnnost kvality prostředí nepostačuje. Odkaz na zkušební provoz a měření hluku je jistě na místě, avšak k vypořádání námitky občanskoprávního charakteru (§ 89 odst. 6 věta druhá stavebního zákona) nepostačuje.

Imise pohledové, zejm. při vykládání pacientů

37. Námitkou pohledových imisí se soud zabýval v prvním rozsudku v bodech 29 a 31, poté ve vztahu k výsadbě stromů též v bodě 32 a následně v bodě 33. Soud zmínil atypickou situaci, kdy k urgentnímu příjmu pacientů dochází mimo oplocený areál nemocnice takřka na dohled před rodinnými domy na druhé straně ulice. Soud deklaroval, že přijetí opatření proti těmto imisím ze strany žalobce by mohlo být požadováno za situace, pokud by se jednalo o obtěžování pohybující se v míře obvyklé typovým a místním poměrům.
38. Ve vztahu k uvedenému lze z nyní napadeného rozhodnutí žalovaného zopakovat již shora uvedený závěr o nevhodnosti zhotovení příjezdového tunelu a dále na straně 8 příslušnou část odůvodnění. Toto vyhodnocení, resp. část odůvodnění považuje soud za nedostatečné a nenaplnující závěry korespondující se závazným právním názorem soudu z prvního rozsudku. Žalovaný totiž víceméně toliko uvedl, že omezení v obtěžování pohledem nepřinese absolutní ztrátu soukromí a poukázal na to, že se jedná o městskou zástavbu, při které se nelze vyhnout pohledu do oken domu. Nemá se jednat o mimořádnou situaci, neboť stavba je v souladu s územním plánem v areálu nemocnice. Odkaz na alej vzrostlých stromů krajský soud odmítl již v prvním rozsudku. Žalovaným provedené posouzení je nedostatečné, přičemž soud i v této pasáži postrádá posouzení k možným opatřením, které lze zvažovat při omezení pohledových imisí.
39. Soud v souvislosti s tzv. pohledovými imisemi považuje za vhodné zmínit závěry z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99 (dostupné např. v ASPI). Nejvyšší soud v tomto rozsudku dovodil, že „[a]by bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm,

kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili; to by znamenalo, že vlastníci nemovitostí by byli nuceni je ohradit takovým způsobem, že by z nich nebyl možný výhled na cizí nemovitosti, resp. by byli nuceni zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět sousední nemovitosti. Stejně by bylo třeba ohradit veřejná prostranství, ze kterých je vidět např. do oken bytů. Proto je - v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi - na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Tomu odpovídá praxe pořizování záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod., těmi, kdo nechtějí být takto obtěžováni, nikoliv těmi, kdo by mohli do domů, příp. jiných nemovitostí nahlížet.“. Nejvyšší soud rovněž připojil právní větu, jejíž část zní: „Obtěžování pohledem je imisí proti které právo poskytuje ochranu jen v případě, jde-li o mimořádnou situaci a zvláště závažné a soustavné narušování soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti.“ Na toto rozhodnutí odkázal i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 21. 1. 2020, č.j. 1 As 287/2019–28.

40. Ze shora uvedených závěrů občanskoprávní roviny je třeba vyjít i pro tuto věc, byť citovaná judikatura je vystavěna v opačném směru obtěžováním pohledem. Žalobce a jeho rodina dle převažujícího obsahu žalobních námitek nebudou až tolik vystaveni pohledu třetích osob (být i to není vyloučeno), nýbrž budou vystaveni průběžné (mimoděk) možnosti sledovat něco, resp. pohlížet na děje, které hodnotí oprávněně jako obtěžující – jde o příjezd sanitek, vykládání zraněných osob, zvýšený pohyb obslužného zdravotnického personálu. Uvedené by bylo možné odbýt konstatováním, že se bude jednat ryze o vůli žalobce či jeho rodiny, aby děje nesledoval. Případně aby právě sám učinil opatření, aby se mu pohledy nenaskýtaly (záclony, závěsy, žaluzie či neprůhledný plot). Taková úvaha by však byla dle soudu velice zjednodušená a opomíjela by charakter předmětného rušení. Toto rušení na sebe může poutat pozornost již výše pojednanými akustickými a světelnými signály. Z toho pohledu se uvedené typy imisí značně prolínají. Soud proto nově vzniklou situaci hodnotí pojmy uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu jako mimořádnou, soustavnou a jistým způsobem zvláště závažnou.
41. Takto popsaná situace částečně koresponduje s fotodokumentací předloženou žalobcem, ze které se podává, že soustavné pohledy „mimoděk“ mu budou umožněny, resp. jim bude vystaven jak z oken pokojů a ložnic, z terasy a též z předzahrádky. Jistě je z části na místě konstatování, že žalobce bude moci pohledové imise omezit i sám svými opatřeními a bude se jednat o požadavek oprávněný. Žalobce například může jinak uspořádat pokoje, aby nebyl nucen častým pohledům z okna, bude moci umístit žaluzie. Na vyvýšené terase může sezení uspořádat jinak, případně může umístit např. stínící rostliny – možných opatření je nepřeberné množství. Žalobce rovněž může vysadit v blízkosti plotu u předzahrádky živý plot, to již však bude obtížněji možné v místě vchodu a brány pro vjezd automobilu. Takto uvedená opatření se týkají též namítaných pohledů z/do oken budovy centrálního příjmu okny, jež jsou navrženy bez parapetu.
42. Výše však soud zmínil, že ve vztahu k relativně častému příjezdu sanitek, což svým způsobem není běžný jev, se jedná o situaci mimořádnou a soustavnou, a proto je na místě žádat, resp. v daném případě vážit a vyhodnotit přijetí opatření na straně původce imisí, tedy ze strany budovy centrálního příjmu. Je zřejmé, jak soud uvedl, že blízkost nemocnice provoz sanitek podmiňuje, což je jev běžný, běžné však není, že zastavování sanitek a

transport ošetřovaných osob se děje na krátký dohled obyvatel ulice. Žalovaný takové konkrétní úvahy znatelným způsobem neprovedl. V rozhodnutí zmíněný zářez příjezdu vozidel pod úroveň terénu 900 mm nepovažuje soud za dostatečné opatření, stejně tak jako výsadbu stromů s korunou minimálně ve výši 1,5 metru, či spíše 2 metry či deklaraci přístřešku, který může část pohledů odclonit.

43. Při jednání soudu žalovaný předložil vizualizaci venkovního pohledu se vzrostlými stromy a živým plotem z keřů, které mají jistý a nikoli nepatrný potenciál zabránit pohledovým imisím. Původ této studie však není soudu znám, stejně tak to, zda je obsahem spisového správního materiálu. V předloženém správním spise ji soud nedohledal, přičemž v záležitosti řádného posouzení občanskoprávní námitky pohledovými imisemi nelze přijmout tezi, že ve vztahu k obsahu rozhodnutí by se jednalo o přílišnou podrobnost či jak je uvedeno na straně 10 napadeného rozhodnutí, že „byla naznačena další možnost zamezení pohledů ... spočívající v odclonění pomocí doplnění vyššími keři a další zelení“. Takto obecná deklarace a odkaz na jakousi další možnost není jistě z pohledu žalobce dostačujícím posouzením. O tuto zmínku z rozhodnutí žalovaného žalobce v budoucnosti pro případ potřeby svoji argumentaci opřít nemůže.
44. K tomu soud doplňuje, že díky přítomnosti příjezdového zářezu o hloubce 900 mm bude patrně nutné (viz norma ČSN 74 3305) zvažovat též umístění zábradlí (lze i v provedení neprůhledném) v místě snížení vozovky, což rovněž může přispět k omezení potenciálních pohledových imisí. Soud toto zmiňuje toliko jako možnou další úvahu, jež má potenciál přispět k odstranění možného zasahování do práv žalobce.
45. Soud tak shrnuje, s ohledem na shora uvedené, že žalovaný i ve vztahu k námitce pohledových imisí tyto řádně neposoudil a nedostal plně závaznému právnímu názoru z předchozího rozsudku.
46. V dalším řízení žalovaný chybějící posouzení provede, a to včetně posouzení možných přijatelných opatření, jež mohou vzniklé imise omezit. Posouzení pojednaných imisí tak bude rovněž podkladem pro posouzení možné změny či zachování kvality prostředí jako pojmu veřejného práva. Těžiště však soud spatřuje ve vyhodnocení námitek z pohledu občanského, sousedského práva. Bez takového posouzení nelze vyhodnotit řádně ani otázku kvality prostředí.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Z důvodů popsaných shora krajský soud uzavřel, že se žalovaný nedostatečně zabýval vyhodnocením žalobcem vznesených námitek, což mu bylo vytčeno již v prvním rozsudku soudu. Krajský soud proto žalovanému rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Soud nepřistoupil ke zrušení orgánu I. stupně, neboť má za to, že namítané nedostatky lze vypořádat v rozhodnutí žalovaného – k uvedenému postupu viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 1 As 60/2006–106. Soud též opakuje, že si je vědom právní úpravy obsažené v ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona, podle které, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává.
48. K dalšímu postupu žalovaného je na místě doplnit, že umísťování staveb na základě územní rozhodnutí dle úpravy v § 76 a násl. stavebního zákona je zařazeno do části třetí

citovaného zákona – ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ. Jedním z cílů územního plánování je pak též vytváření předpokladů pro soudržnost společenství obyvatel území (§ 18 odst. 1 stavebního zákona).

49. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), úspěšným byl žalobce. Proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a účast na soudním jednání dne 29. 9. 2021), tedy 3.100 Kč za jeden úkon právní služby a tři režijní paušály po 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)]. Vše zvýšeno o 21 % DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Dále byla žalobci přiznána náhrada soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3.000 Kč. Celkem tak bylo žalobci přiznáno na nákladech řízení 15.342 Kč. Platební místo vyplývá z ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 11. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

